

Predmet C-179/21**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 98. stavka 1.
Poslovnika Suda****Datum podnošenja:**

23. ožujka 2021.

Sud koji je uputio zahtjev:

Bundesgerichtshof (Njemačka)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

11. veljače 2021.

Podnositelj revizije:

absoluts-bikes and more- GmbH & Co. KG

Druga stranka u revizijskom postupku:

the-trading-company GmbH

Predmet glavnog postupka

Zahtjev za prestanak povrede u pogledu tržišnog natjecanja zbog nepotpunih pojedinosti o jamstvu koje se odnosi na ponudu proizvoda na internetu

Predmet i pravna osnova zahtjeva za prethodnu odluku

Zahtjev za prethodnu odluku u skladu s člankom 267. UFEU-a odnosi se na tumačenje članka 6. stavka 1. točke (m) Direktive 2011/83/EU u pogledu postojanja i opsega obaveza informiranja o jamstvu proizvođača.

Prethodna pitanja

1. Nastaje li obveza informiranja u skladu s člankom 6. stavkom 1. točkom (m) Direktive 2011/83/EU već samim postojanjem jamstva proizvođača?
2. U slučaju niječnog odgovora na prvo pitanje: nastaje li obveza informiranja u skladu s člankom 6. stavkom 1. točkom (m) Direktive 2011/83/EU samim

navođenjem jamstva proizvođača u ponudi trgovca ili ta obveza nastaje ako potrošač bez daljnjeg može prepoznati navođenje? Postoji li obveza informiranja i ako potrošač bez daljnjeg može prepoznati da trgovac daje na raspolaganje samo proizvođačeve pojedinosti o jamstvu?

3. Moraju li informacije o postojanju i uvjetima jamstva proizvođača, koje se zahtijevaju u skladu s člankom 6. stavkom 1. točkom (m) Direktive 2011/83/EU, sadržavati iste pojedinosti kao i jamstvo u skladu s člankom 6. stavkom 2. Direktive 1999/44/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. svibnja 1999. o određenim aspektima prodaje robe široke potrošnje i o jamstvima za takvu robu (SL 1999., L 171, str. 12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 22. str. 17. i ispravak SL 2017., L 153, str. 41.) ili je dovoljno manje pojedinosti?

Navedene odredbe prava Unije

Članak 169. UFEU-a;

članak 38. i članak 52. stavak 1. druga rečenica Povelje Europske unije o temeljnim pravima;

uvodne izjave 4., 5. i 7. te članak 2. točka 14., članak 4., članak 5. stavak 1. točka (e) i članak 5. stavak 3. te članak 6. stavak 1. točka (m) Direktive 2011/83;

članak 6. stavak 2. Direktive 1999/44.

Navedene nacionalne odredbe

Članci 3., 3.a i 8. Gesetza gegen den unlauteren Wettbewerb (Zakon o suzbijanju nepoštenog tržišnog natjecanja, u daljnjem tekstu: UWG);

članak 312.a stavak 2., članak 312.d stavak 1. prva rečenica, članak 434. stavak 1. i članak 479. stavak 1. Bürgerliches Gesetzbuch (Građanski zakonik, u daljnjem tekstu: BGB);

članak 246. stavak 1. točka 5., članak 246. stavak 2. te članak 246.a stavak 1. podstavak 1. prva rečenica točka 9. Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch (Uvodni zakon Građanskog zakonika, u daljnjem tekstu: EGBGB).

Kratak prikaz činjenica i postupka

- 1 Stranke se nalaze u konkurentskom odnosu u internetskoj prodaji džepnih noževa.
- 2 Tuženik i podnositelj revizije (u daljnjem tekstu: tuženik) nudio je na internetskoj platformi Amazon džepni nož švicarskog proizvođača Victorinox. Sama Amazonova stranica s ponudom nije sadržavala nikakve informacije o jamstvu za

ponuđeni nož koje je pružio tuženik ili treća strana, ali je, pod podnaslovom „Druge tehničke informacije”, sadržavala poveznicu pod nazivom „Upute za uporabu”. Klikom na nju otvorao se dokument spremljen na poslužitelju operatora internetske platforme Amazon, koji obuhvaća dvije stranice informacijskog lista proizvoda, a koji je kreirao i čiji je tekst sastavio proizvođač noža. Na drugoj stranici nalazila se sljedeće napomena o takozvanom „Jamstvu Victorinox”.

Jamstvo Victorinox pokriva sve nedostatke materijala i izrade na neograničeno vrijeme (za elektroniku 2 godine). Štete nastale uobičajenim trošenjem ili nestručnom uporabom nisu pokrivena jamstvom.

- 3 Tužitelj i druga stranka u revizijskom postupku (u daljnjem tekstu: tužitelj) smatra da tuženik time nije dao dovoljno pojedinosti o jamstvu za nož. Stoga je protiv tuženika podnio tužbu za propuštanje.
- 4 Žalbeni sud je prihvatio tužbu koja je u prvom stupnju bila neuspješna. Revizijom koju je dopustio žalbeni sud, čije odbijanje tužitelj zahtijeva, tuženik traži ponovno uspostavljanje prvostupanjske presude.

Kratki prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

- 5 Žalbeni sud smatrao je tužbu osnovanom i usvojio je zahtjev za prestanak povrede u skladu s člancima 8., 3. i 3.a. UWG-a u vezi s člankom 312.d stavkom 1. prvom rečenicom BGB-a i člankom 246.a stavkom 1. podstavkom 1. prvom rečenicom točkom 9. EGBGB-a. Prodavateljeva obveza informiranja, u skladu s njezinim smislom i svrhom, nastupa već onda kad ponuda proizvoda, kao u ovom slučaju, sadržava bilo kakvu napomenu o postojanju jamstva.
- 6 Za uspjeh revizije koja je u tijeku pred sudom koji je uputio zahtjev presudno je pitanje ima li tužitelj pravo na podneseni zahtjev za prestanak povrede.
- 7 U tu svrhu potrebno je, kao prvo, da tuženik ima obvezu informiranja u skladu s člankom 312.d stavkom 1. prvom rečenicom BGB-a u vezi s člankom 246.a stavkom 1. podstavkom 1 prvom rečenicom točkom 9. EGBGB-a.
- 8 U skladu s člankom 312.d stavkom 1. prvom rečenicom BGB-a, trgovac je u slučaju ugovora na daljinu dužan informirati potrošača u skladu s člankom 246.a EGBGB-a. Na temelju članka 246.a stavka 1. podstavka 1. prve rečenice točke 9. EGBGB-a trgovac je dužan potrošaču, kada je to primjenjivo, pružiti informacije o postojanju i uvjetima pružanja pomoći potrošaču nakon prodaje, postprodajnih servisa i jamstava.
- 9 Prethodno navedene odredbe služe za provedbu članka 6. stavka 1. točke (m) Direktive 2011/83 i stoga ih valja tumačiti u skladu s tom odredbom. Pri tumačenju njemačkih propisa treba uzeti u obzir da je cilj Direktive 2011/83 u skladu s njezinim člankom 4. i njezinom uvodnom izjavom 7. potpuno usklađivanje aspekata zaštite potrošača koji su njome obuhvaćeni. Stoga državama

članicama u tom području nije dopušteno zadržati ili uvesti strože ili manje stroge propise.

- 10 Obveza informiranja u skladu s člankom 6. stavkom 1. točkom (m) Direktive 2011/83 ne postoji samo kad je riječ o komercijalnom jamstvu koje daje sam trgovac, nego i ako jamstvo daje proizvođač proizvoda. U skladu s definicijom iz članka 2. točke (14) Direktive 2011/83 „komercijalno jamstvo” znači svaka obveza kojom se trgovac ili proizvođač (jamac), povrh njegove pravne obveze koja se odnosi na jamstvo sukladnosti, obvezuje potrošaču nadoknaditi plaćenu cijenu ili zamijeniti, popraviti ili servisirati robu na bilo koji način ako ona ne zadovoljava specifikacije ili druge zahtjeve koji nisu u vezi sa sukladnošću određenom u izjavi o jamstvu ili u relevantnom reklamnom materijalu koji je dostupan u trenutku ili prije sklapanja ugovora. Stoga jamac može biti ne samo trgovac, nego i proizvođač.
- 11 Odgovor na pitanje koje je u njemačkoj sudskoj praksi i pravnoj literaturi sporno, o tome nastaje li već samim postojanjem jamstva proizvođača obveza informiranja u skladu s člankom 6. stavkom 1. točkom (m) Direktive 2011/83/EU, ovisi o značenju sintagme „kada je to primjenjivo” iz članka 6. stavka 1.
- 12 Tekst članka 6. stavka 1. točke (m) Direktive 2011/83 dopušta oba tumačenja jer se sintagma „kada je to primjenjivo” može odnositi na „u slučaju postojanja jamstva” ili „ovisno o obliku ponude trgovca”.
- 13 Regulatorni okvir mogao bi ići u prilog tome da se jamstvo mora spomenuti u ponudi trgovca.
- 14 Jamstva se navode u članku 6. stavku 1. točki (m) Direktive 2011/83 u vezi s postprodajnim servisima. Budući da o postprodajnim servisima treba informirati samo ako trebaju postati predmetom ugovora ili ih trgovac u svakom slučaju pri sklapanju ugovora nudi kao dodatne usluge koje se naplaćuju, i u pogledu jamstava moglo bi vrijediti da ih treba navesti u ponudi.
- 15 Osim toga, trgovčeve obveze informiranja u skladu s člankom 6. stavkom 1. Direktive 2011/83 u načelu se odnose samo na okolnosti izravno povezane s ugovorom, a ne na pravne odnose između potrošača i trećih osoba. Stoga bi se i članak 6. stavak 1. točka (m) Direktive 2011/83 mogao usko tumačiti način da trgovac barem implicitno mora povezati postprodajne servise i jamstva s ugovorom tako da, na primjer, uputi na njih tijekom pregovora za sklapanje ugovora ili da njegova ponuda na bilo koji način upućuje na postojanje jamstva.
- 16 Regulatorni cilj članka 6. stavka 1. točke (m) Direktive 2011/83 ne ide jednoznačno u prilog jednom ili drugom tumačenju.
- 17 U prilog tome da se dopusti da samo postojanje jamstva proizvođača bude dovoljno ide činjenica da je svrha Direktive 2011/83, u skladu s njezinim člankom 1. u vezi s uvodnim izjavama 4., 5. i 7., osigurati visoku razinu zaštite potrošača na način da se u poslovanju s trgovcima jamče informiranost i sigurnost

potrošača. Osim toga, u politici Unije zaštita potrošača utvrđena je u članku 169. UFEU-a i u članku 38. Povelje Europske unije o temeljnim pravima. Na temelju sveobuhvatnih informacija potrošač treba biti u mogućnosti bolje usporediti ponude, čak i prekogranične, te procijeniti prednosti i nedostatke ugovora kako bi potom donio promišljenu odluku.

- 18 S druge strane, zaštita potrošača ne zahtijeva nužno da se trgovca obveže da istakne okolnosti koje mogu biti pozitivne za kupca, kao što je jamstvo proizvođača, i kojima se ni sam trgovac ne koristi u tržišnom natjecanju.
- 19 Osim toga, pri tumačenju članka 6. stavka 1. točke (m) Direktive 2011/83 valja uzeti u obzir da se temeljna prava trgovaca ne smiju neproporcionalno ograničiti.
- 20 U skladu s uvodnom izjavom 4. Direktive 2011/83 treba osigurati pravu ravnotežu između visoke razine zaštite potrošača i konkurentnosti poduzeća i istodobno zadržati slobodu poduzetništva trgovca zajamčenu člankom 16. Povelje Europske unije o temeljnim pravima. U skladu s člankom 52. stavkom 1. drugom rečenicom Povelje Europske unije o temeljnim pravima, sloboda poduzetništva smije se, podložno načelu proporcionalnosti, ograničiti samo ako je to potrebno i ako zaista odgovara ciljevima od općeg interesa koje priznaje Unija ili potrebi zaštite prava i sloboda drugih osoba.
- 21 U tom pogledu, u korist trgovaca pretpostavlja se da prodavatelj mora zadržati mogućnost da samostalno provjeri predstavlja li jamstvo proizvođača u komunikaciji s kupcem prednost zbog koje vrijedi uložiti napor prilikom predstavljanja ponude, ili predmet kupnje u okviru slobode ugovaranja, kada je to primjenjivo, ponuditi a da se pritom ne podsjeća na postojeće jamstvo proizvođača.
- 22 Ako se potvrdi da obveza informiranja koju prodavatelj ima prema kupcu postoji već onda kad proizvođač predmeta kupnje odobri jamstvo, prodavatelj bi trebao, ponekad uz znatni napor, u pogledu svakog proizvoda koji prodaje istražiti postoji li jamstvo proizvođača i, ako da, pod kojim uvjetima ono postoji. Pritom bi također morao stalno pratiti eventualne promjene i unositi ih u svoje informacije za potrošače. Nadalje, kad je riječ o proizvodima koji se sastoje od pojedinačnih komponenata ili uslugama, usporedno bi moglo vrijediti čak nekoliko jamstava proizvođača.
- 23 Osim toga, prodavač preuzima značajan rizik odgovornosti ako njegove informacije o jamstvu proizvođača više nisu aktualne. Postojanje jamstva proizvođača u pravilu je temeljno obilježje stvari koja se prodaje u skladu s člankom 434. stavkom 1. BGB-a. Kad prodavač u svojoj ponudi navede jamstvo proizvođača, koje zapravo ne postoji, više ne postoji ili ne postoji u navedenom opsegu, to u načelu predstavlja materijalni nedostatak u skladu s člankom 434. stavkom 1. drugom rečenicom točkom 2. i člankom 434. stavkom 1. trećom rečenicom BGB-a.

- 24 Tomu se suprotstavlja činjenica da trgovac u pogledu jamstva proizvođača mora redovito informirati samo o jednom dodatnom jamstvu. Stoga je takva obveza informiranja još uvijek izvediva i ne predstavlja pretjerano opterećenje za trgovca.
- 25 Što se tiče tumačenja članka 6. stavka 1. točke (m) Direktive 2011/83 također treba istaknuti da se pitanje prodateljeve obveze informiranja u odnosu na jamstvo proizvođača na isti način postavlja kad je riječ o potrošačkim kupoprodajnim ugovorima u području tradicionalne fizičke prodaje. Osim kad je riječ o trgovinama robom tekuće potrošnje, u skladu s odredbom iz članka 312.a stavka 2. BGB-a u vezi s člankom 246. stavkom 1. točkom 5. i člankom 246. stavkom 2. EGBGB-a, koji je namijenjen prenošenju članka 5. stavka 1. točke (e) i članka 5. stavka 3. Direktive 2011/83, potrošača i u tom slučaju treba obavijestiti o jamstvima. U području tradicionalne fizičke prodaje pogotovo se postavlja pitanje kako bi trgovac u maloprodaji, uz razuman napor, trebao pružiti informacije o različitim jamstvenim uvjetima proizvođača za svaki pojedini proizvod koji nudi.
- 26 U tom kontekstu sudsko vijeće smatra da članak 6. stavak 1. točku (m) Direktive 2011/83 treba tumačiti na način da već samim postojanjem jamstva proizvođača ne nastaje obveza informiranja.
- 27 U slučaju niječnog odgovora na prvo prethodno pitanje postavlja se pitanje nastaje li već samim navođenjem jamstva proizvođača u ponudi trgovca obveza obavještanja u skladu s člankom 6. stavkom 1. točkom (m) Direktive 2011/83 ili ta obveza nastaje ako potrošač bez daljnjeg može prepoznati takvo navođenje. Također se postavlja pitanje postoji li obveza informiranja i ako potrošač bez daljnjeg može prepoznati da trgovac na raspolaganje stavlja samo proizvođačeve pojedinosti o jamstvu.
- 28 Ako se trgovac u oglašavanju koristi jamstvom proizvođača, u skladu sa sudskom praksom sudova nižeg stupnja ima obvezu informiranja u skladu s člankom 6. stavkom 1. točkom (m) Direktive 2011/83.
- 29 Suprotno tomu, postavlja se pitanje ima li trgovac takvu obvezu informiranja čak i ako u oglašavanju ne ističe jamstvo proizvođača. Iz članka 6. stavka 1. točke (m) Direktive 2011/83 ne može se jasno zaključiti u kojem se obliku i u kojoj mjeri to jamstvo mora navesti da bi nastala obveza informiranja.
- 30 U ovom bi se slučaju, kao što smatra žalbeni sud, moglo pretpostaviti da je samo navođenje da postoji jamstvo proizvođača u ponudi proizvoda bez ikakvog reklamnog isticanja i u bilo kojem obliku dovoljno da opravda obvezu upućivanja na uvjete tog jamstva.
- 31 S druge strane, nastanak obveze informiranja mogao bi podrazumijevati da se postojanje jamstva proizvođača navodi na način koji potrošač bez daljnjeg može prepoznati, pri čemu postoji dvojba kad je riječ o navođenju tog jamstva na drugoj stranici dokumenta koji je dostupan na poveznici pod nazivom „Upute za uporabu”.

- 32 Osim toga, postavlja se pitanje ima li trgovac obvezu informiranja ako je potrošaču vidljivo da podatak o postojanju jamstva proizvođača nije dao trgovac, nego proizvođač.
- 33 Konačno, ako postoji obveza informiranja u skladu s člankom 6. stavkom 1. točkom (m) Direktive 2011/83, postavlja se pitanje kakav sadržaj informacije moraju imati.
- 34 Prema jednom mišljenju, a to je mišljenje i žalbenog suda, za određivanje opsega sadržaja obveze informiranja može se primijeniti normativni sadržaj članka 479. stavka 1. BGB-a.
- 35 U skladu s člankom 479. stavkom 1. drugom rečenicom BGB-a izjava o jamstvu mora sadržavati uputu o zakonskim pravima potrošača i o tome da jamstvo ne ograničava ta prava, sadržaj jamstva i sve bitne pojedinosti potrebne za ostvarivanje prava koja su navedena u jamstvu, osobito trajanje jamstva i geografsko područje na koje se odnosi, te ime i adresu davatelja jamstva. Ta odredba namijenjena je provedbi članka 6. stavka 2. Direktive 1999/44 o određenim aspektima prodaje robe široke potrošnje i o jamstvima za takvu robu.
- 36 Prema drugom mišljenju, predugovorne informacije u skladu s člankom 6. stavkom 1. točkom (m) Direktive 2011/83 ne bi trebale sadržavati sve informacije koje se, u skladu s člankom 6. stavkom 2. Direktive 1999/44, moraju nalaziti u samoj izjavi o jamstvu. Pritom se različito ocjenjuje pitanje koje su informacije umjesto toga potrebne.

RADNI DOKUMENT